

angaaer, som jeg nævnte sidst, og paa hvis Begne jeg jo har en vis Ret til at tale, saafal jeg kun bemærke, at det er min Tro, at Saa ere istand til at have saameget Indblik i disse Forhold som Sø- og Handelsretten paa Grund af det Forhold, hvortil denne Institution staaer, ja jeg kan næsten sige daglig kommer til at staae, til Vaterskonten og hele den Kreds af Anliggender, hvormed han har at gjøre. Det blev, som det forekom mig, meget rigtigt og klart udviklet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds. (Hindenburg), at man vil gjøre alle de Folk, som have med Søfart at bestille, en daarlignende Tjeneste ved at henlægge Forhyring og Afmønstring til et andet Sted end til en Mand, som særlig har dermed at bestille. Han gjorde opmærksom paa, af hvilken Bessaffenhed de Forhold ere, med Hensyn til hvilke navnlig Afregning skal finde Sted, naar Logtet har Ende. Men jeg skal dertil sige, at Forholdene blive endnu mere udviklede derved, at det saare ofte er Tilfældet, at der paa Reiser, som kunne vare ikke blot enkelte Maanedre, men flere Aar, opstaaer Rivninger i den lille Verden, som har levet sammen i dette Tidsrum, mellem Skipperen, Styrmændene og Søfolkene, deels mellem Skipperen paa den ene Side og Søfolkene paa den anden Side, deels mellem Styrmændene og Søfolkene og saa fremdeles. Det er Stridigheder, som stundom antage Charakteren af noget Criminelt, eller som ialtfald spille ind paa dette Omraade, det er Stridigheder, som meget ofte have sin Grund i Misforstaaelser fra begge Sider, sin Skyld i Feil paa begge Sider, hvor der ved en frestandig og rolig Mægling kan udrettes Meget til Erkjendelse af de gjensidige Feil, men hvor sandelig ingen af Parterne, og i Reglen mindst den simple Sømand, er tjent med, at Sagen strax bringes for Retten. Jeg tør sige, at der mellem Aar og Dag bliver mangen en Sag jævnet, hvis Fortsættelse ikke blot vilde have voldt de Paagjældende Tidsspilde og Omkostninger, men som, saafremt den var bleven ført videre for Retten, vilde have ledet til maaffø ukeregnelige og sørgelige Følger for de paagjældende Personer. Det er Noget, som ikke behøver at udvikles videre, at

man til en vis Grad underhaanden kan lade Afskilligt passere, men at, naar Sagen først har faaet Offentlighed, saa er for det Første, jeg vil ikke sige Egenfindigheden bleven større hos de Paagjældende, men saa er ialtfald Tilhøieligheden til en mindelig Afgjørelse af Sagen bleven meget mindre. Det er ofte Tilfældet, at der foreligger Tilbud om en mindelig Afgjørelse, som gaae meget vidt, men naar disse Tilbud forkastes, indtræder Stivhed, og saa vil ingen af Parterne vige et Haarsbred fra, hvad de troe strengt taget at kunne gjøre Fordring paa. Og naar Sagen da er bragt frem for Offentligheden og navnlig bragt ind for Retten, er der mangt et Forhold, som Retten ikke kan lade ligge; naar Sagen først forfølges, antager den saaledes let større Dimensioner, end den vilde have faaet, naar den ikke var kommen ind for Retten. Det er derfor min bestemte Overbeviisning, som jeg i dette Stykke støtter paa en Erfaring, som jeg stiller op trods den Erfaring, nogen Anden kan have, at man vil gjøre Uret imod Sømandstanden, og det navnlig imod de menige Sømand, naar man vil affkaffe denne Institution. Det er som sagt et andet Spørgsmaal, hvorledes de Midler, der udtræves til at lønne Vaterskonten, skulle skaffes tilveie. I den Henseende vil jeg nu bemærke, at jeg ikke kan være enig med den ærede Rigsdagmand for Roeskilde (M. Sage) deri, at de Afgifter, man paalægger Skibene, skulde have nogen farlig Charakter. Der er Spørgsmaal om 2 Mk., 1 Rd. eller 8 Mk., efter som Skibene gjøre større eller mindre Reiser. Det er muligt, at et Skib kan komme til at gjøre flere Reiser i et Aar, men det er ogsaa muligt, at denne Afgift kun falder paa Skibet hvert andet eller tredje Aar, og jeg kan da ikke nægte, at det forekommer mig noget comiff at fortabe sig i Tale om denne trykkende Afgift af 1 Rd. eller 2 Mark. for et Skib. I ethvert Fald forekommer det mig, at man kan være rolig, hvad den Side af Sagen angaaer, naar man indskrænker Loven til alene at gjælde for Kjøbenhavn; thi det er netop Grosjerersocietetets Comité, der, om man ikke vil erkjende den som en naturlig Repræsentant for Søfolkene; dog, vel ialtfald